

PHILISKOPET

4. ÅRGANG · DEC. 1959

6

Har De set det . . .

I sidste måned sattes en ny Philips-neon-reklame i drift på taget af Rådhuset på Rådhuspladsen.

De, der passerer Rådhuspladsen, kan ikke have undgået at bemærke den nye, kraftige, dominerende reklame, der især er fremtrædende efter mørkets frembrud (når den altså er tændt), men sandelig også springer i øjnene om dagen.

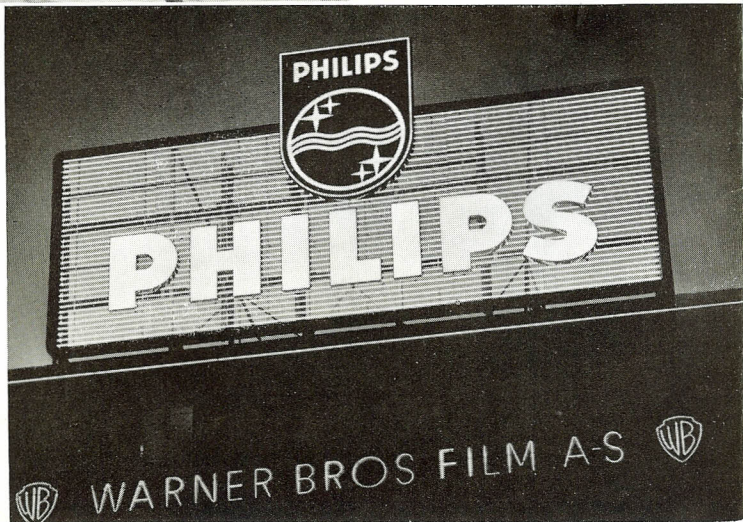
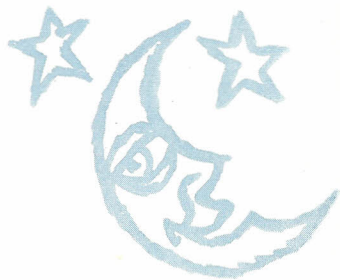
Anlægget er - som det ses - opbygget ganske enkelt med teksten PHILIPS og bomærket som det primære. Bogstaverne, der er forsynet med gule akryl-forplader, er 1,80

meter høje. Bomærkets højde er 3,80 meter, og det er dækket af hvide akryl-plader.

Baggrunden for tekst og bomærke dannes af 35 grøntlysende striber, der tændes en ad gangen i løbende tænding opefter. Tændingen styres af en fotocelle.

Hele skiltet er 6,70 meter højt og 13 meter langt. Set nedefra vil man næppe tro det - men der er i realiteten anvendt 600 meter neonrør til dette anlæg.

Forøvrigt opsættes tilsvarende anlæg i Århus og Alborg.

Når der skal bruges flasker og fedtknuder i en Bedford...

... så har det ikke spor med en bil at gøre, men er udtryk for et herligt Philips-slang, der siger noget helt andet.

En af Philips venner, journalist Ole Schrøder, bad en dag Repax se på sin radiomodtager. Det gjorde man selvfølgelig og ringede så til Ole Schrøder og sagde, at nu kunne han godt hente Svinedrengen!!! Efter diverse forviklinger opklaredes det, at „Svinedrengen“ er et specielt Philips-slangudtryk for en radio-modtager, og samtidig fandt Ole Schrøder ud af, at der måske var flere morsomme slangudtryk at hente i Repax. Det var der, og her kan De læse om, hvad „Svinedrengen“ bragte for en dag:

Hjemme hos os kalder vi fjernsynet for »Frederik« eller »Fjernfrederik«. Det går udmærket. Selv min yngste på fem er ikke i tvivl om, hvad han skal gøre, hvis han får at vide, at »Nu er der børn på Frederik«. Og lige så sikkert er det, at et eller flere familiemedlemmer efter Aktuelt's afslutning siger »Nu er den tuls«. Tuls er nemlig det omvendte af det slut, der fortæller, at Aktuelt er forbi, og at det »rigtige« begynder.

Selvom den slags udtryk må siges at falde ind under begrebet familieslang, så fik jeg

dog den ide, at man i radio- og fjernsynsbranchen måtte ha' nogle andre og mærkelige ord. Ganske vist er branchen ikke ur-gammel som snedkernes og tømrernes og guldsmedenes, men sprog er jo noget dejligt levende noget og menneskers opfindsomhed evigt stor. Der var altså al mulig grund til at tro, at der kunne være noget at hente. Vor trofaste »Frederik«, som snart har mange år på bagen, er naturligvis en Philips, hvorfor jeg som en naturlig kædereaktion ilede ud på Amager for at se, om der skulle være bid.

Naturligvis vrimlede det med udtryk, som magister Bom nu fra denne artikel er velkommen til at bringe som et særligt afsnit for »Philips-sprog« i en ny udgave af sin berømte slangordbog.

Da jeg fik sat »saft« (strøm) på sådanne hyggelige Philips-folk som værkfører W. Olsen i Repax, lagerforvalter Hakon Iversen og ingeniør Johannes Andersen, fik jeg efterhånden samlet stof til disse linjer, som jeg oprigtigt håber ikke må være læserne til nogen form for Philip-pine(!)

★

Olsen havde jeg lidt vanskelighed med. Han er en travl mand og stod bøjet over indvoldene af et apparat.

- Stik mig en flaske til, sagde han til en af sine medarbejdere.

Jeg så mig sky om. Olsen er en pæn mand, og jeg håbede ikke, at nogen så, at han ikke kunne arbejde uden at få tørsten slukket. Men da hjælperen kom, havde han ikke så meget som en enkelt bajer i hånden. Derimod et radiatorør. Flasker er deres navn - forøvrigt ikke alene hos Philips, men i radiobranchen som helhed. Hos Philips kaldes rørene også for lygter, selvom en lægmand dårligt nok kan få øje på noget blus, når han kigger ind i en modtager. Formentlig får de små vidundere, transistorerne, snart deres eget Philips-navn, hvis de da ikke allerede er indgået i den lokale ordbog.

Folkene i Repax er nok dem, der giver de fleste og mest originale bidrag.

Når »Lytterne sveder« betyder det ikke, at statsradiofoniens kunder har det for varmt, derimod at flere »lyt«'er, nemlig elektrolytter er blevet utætte og sveder det

— Mon transformatoren
er begyndt „at koge“?

karakteristiske isolationsmateriale ud. Et andet varmefænomen er den »kogte transformator«, hvilket ikke er en særlig ret i kantinen, derimod en afbrændt transformator. Den slags uheld kan bevirke, at man kommer i krig med »kineserne«, et sprogligt sjovt udtryk, idet man her laver om på et ord i flere led. En »Kineser« er en modstand. Modstande i radiobranschen er ofte ganske små komponenter. De bliver til små modstande, som igen forvandles til »små modstandere«, der så ved endnu en omskrivning til noget helt u-radiofonisk bliver til »kinesere«. Det er den slags flerleddede slangord, der ofte er helt umulige at hitte ud af uden nærmere forklaring.

★

Nok så nærliggende er det at høre, at en bestemt, nu afskaffet, pick-up-arm hed

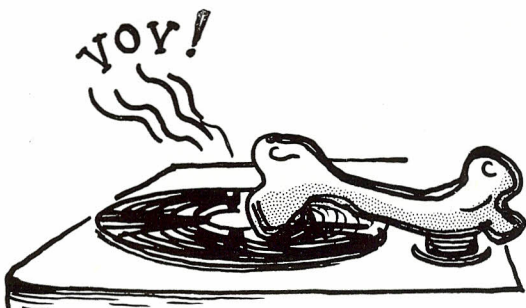
»kødbenet«. Vi erindrer godt, at visse af disse arme netop lignede – ben! Derimod tænker man ikke på ben, når man hos Philips taler om »fedtknuder«. Det er nemlig parafin-blokke, som ofte bruges under arbejdet med at »mure« (lodde) og »strikke« en modtager sammen. Andre ord for pick-up-armene er i øvrigt »plovjernet«, der var betegnelsen for en pick-up med en særlig tung stålstift, »andenæbbet«, som fik navn på grund af udseendet, og det mere elegante »jetjageren«, der blev brugt til at betegne den første long-playing-pick-up.

Nå, nu er det jo ikke altid, Philips produkter er i stykker, ingenlunde, så lad os gå fra værkstederne over i de afdelinger, hvor man har med de færdige produkter at gøre. Her blomstrer slangudtrykkene også. Især har man kælet for de skiftende radio-modtagere.

★

En modtager fra 1931 bar det prægtige navn »Bispehuen« på grund af sit tilspidsede udseende med en fornemt udskåret front. Andre modtagernavne var knap så ærbødige. Hvad mener man f. eks. om »Hundehuset« fra 1933 eller »Ligkisten« om en anden, nu virkelig begravet model. »Fotografiapparatet« blev en modtager fra -29 kaldt, og hvad mon teknikerne har sagt til, at den højtaler, der udadtil blev betegnet som »Den levende Stemme«, mand og mand imellem i virksomheden hed – »Vaskemaskinen«?

Nye navne dannes stadig. Så sent som fra 1950 kendes betegnelsen »Rugbrødet« om

„Kødbenet“ var en pick-up ...

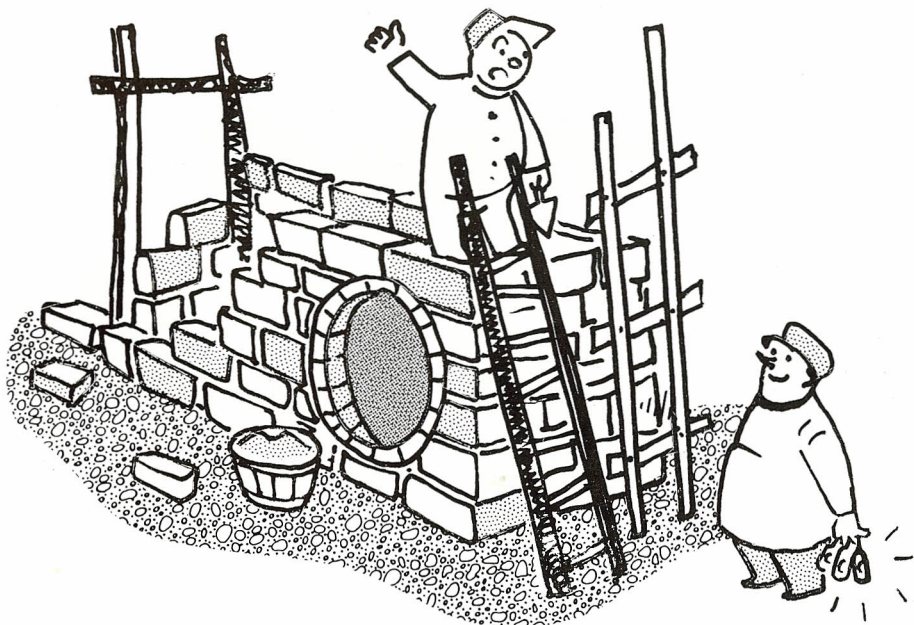
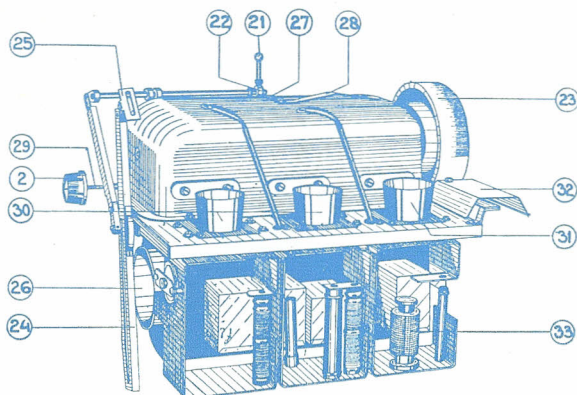
den lille, hjørnerunde og tætte »Philettina« og nogenlunde fra samme år »Svinedrengen«, det lille bordapparat med overtræk af gyldent svinelæder. »Gasmåleren« var en radiomodel fra 1949 og »Sælhunden« en særlig batterimodtager, som man fik fra Philips i Eindhoven, og som fik sit navn, dels fordi den blev solgt til Grønland, dels fordi dens batterier afgav en noget trannet lugt, som nok har været en kær parfume netop i vor nordligste landsdel.

★

En Bedford – ja, det er en lastbil, endda et General Motors-produkt – troede jeg da. Men det er det slet ikke. En Bedford er en radio af Concerto-typen – hvis altså underdelen er monteret. Hvis ikke, hedder den »Ormen den lange«. Så er spørgsmålet, om General Motors har opkaldt sin vogn efter en Philips-radio – eller omvendt.

★

Det er ikke en Bedford-motor – men indmaden til en Philips modtager fra trediverne.

Man kan også „mure“ en modtager op og hente „flasker“, d. v. s. rør.

Slangudtryk for fjernsynene er ikke rigtig kommet ind i Philips-sproget endnu, men de er rask på vej og er såre smukt indledet med »Kaninburet« for en TV-modtager, der kom på markedet for et par år siden.

En radiomodtager blev kaldt for den »hydrauliske baspuster«. Det var et apparat, som kom frem i 1942. Og når en modtager i 1949 hos Philips altid blev kaldt for »den kongelige«, skyldtes det ganske enkelt, at det var den. Den var leveret både til kong Christian og til dronning Alexandrine. Den gamle dronning havde af og til lidt besvær med at stille apparatet ind, og det hændte, at værkfører Olsen måtte drage til Amalienborg med reparationstasken i forvent-

En radiomodtager blev kaldt for „Bispehuen“.

At montere et apparat hedder „at strikke“ . . .

ning om at skulle bestille noget – men når han kom, bad dronningen ham blot om at stille ind på England!

Og så må jeg måske slutte af med at nævne et enkelt »Philips-ord«, der ikke er slang. Næmlig »Æterklaver«. Det kunne lyde som et hjemmestrikket udtryk for en bestemt radio, men det er, som mange vil vide, en officiel betegnelse.

★

Det var lidt af min kulegravning af Philips-familiens sproglige spidsfindigheder. Men jeg er sikker på, at der findes masser af andre udtryk. Grav dem frem fra hukommelsen og lad os høre om dem. Måske bliver der så mange, at der senere kan komme endnu en artikel. Om »Ny-Philipsk«.

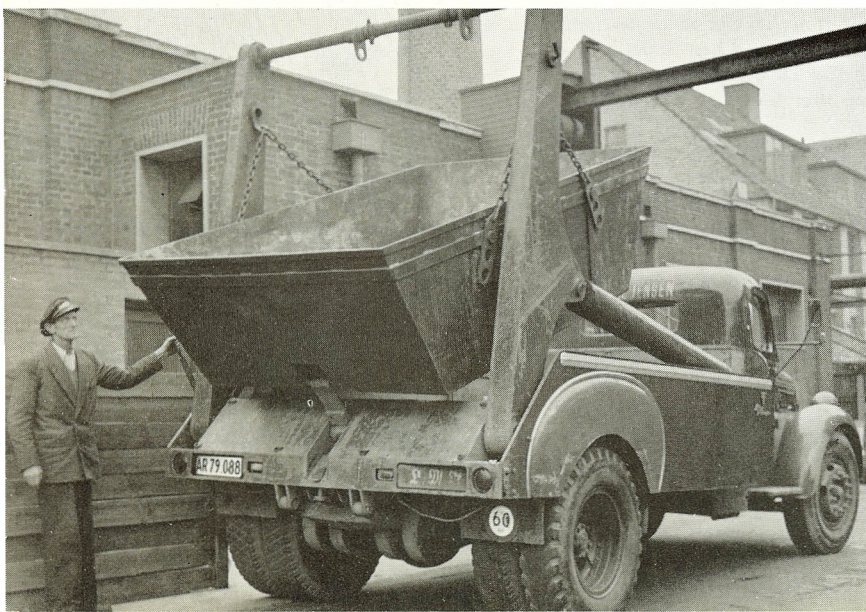
Der er nu noget mere romantisk ved et køetøj, som dette med to hestekræfter fremfor et firehjulet monstremed rat, horn, lygter, gummihjul og motor med mange flere hestekræfter. På bukken ses kusk Viggo Hanberg.

To hestekræfter

Og om hvordan en del af Philiskopets bladudvalg i sidste uge var til dyrskue.

Endnu ved de fleste af os, at en hest er et dyr med fire ben og hoved og hale i hver sin ende. Men heste er ved at blive en mangelvare – og om et par generationer vil vore børnebørn, hvis de da bor i en af fremtidens moderne storbyer – formentlig kun kunne se et eksemplar af hesten i Zoologisk have.

Men altså: endnu ved vi alle, hvordan en hest ser ud, og nogen af os har endda en

Dette er nutiden: En lastvogn med special-lad løfter en kasse, der kan tage 5 tons, ned på jorden, afraided fyldes i kassen, som så ved hydraulik hejses på plads. Men komplet uegnet til at spænde foran en brudekarret.

særlig mulighed for ret ofte at få bekendtskabet med vor firbenede ven fornyet, fordi der på fabrikken vitterligt findes et spand heste - i hvert fald et par gange om ugen.

Endda et par særdeles fine heste: brudeheste - hvilket skal udlægges sådan, at hestene normalt anvendes som trækraft for Københavns eneste brudekaret.

At de så hos Philips anvendes til at trække en skraldevogn, bør forblive en intern hemmelighed for ikke at ødelægge illusionen hos de brudepar, som fremover vil være så romantiske, at de ager til og fra kirken med brudekaret, forspændt to hvide heste.

★

Historien er i al sin kolde realisme følgende: Mellem Philips og vognmand O. Thurah, Uplandsgade, findes en aftale om, at vognmanden to gange om ugen afhenter en fyldt vogn affald på fabrikken. Vognen står parat, når vognmanden kommer, fyldt med affald, og den trækkes så af hestene til lossepladsen, hvorefter den køres tilbage igen, fyldes påny - og så videre.

Dette er altså forklaringen på, at een og anden har set en hestevogn, hvorpå der er anbragt et skilt: »Philips - Strandlodsvej 34«.

At man opretholder en ordening, hvor man anvender heste som trækraft, skyldes ene og alene, at det for begge parter er en god ordening: Philips får hentet sit affald, og vognmand Thurah får udnyttet sine heste.

En hest - altså en hvid hest til det brug - koster i dag små 2000 kr. Vognmand Thurah har fem, hvoraf de fire er hvide eller lys-skimlede.

- Det er bestemt ikke noget, vi spinder guld på, fortæller vognmanden, men vi synes ikke, vi vil give afkald på hestene, måske mest fordi forretningen har kørt med heste siden 1870.

Så er der også det, at vore heste er de eneste hvide brudeheste, der er tilbage i København, og der er stadigvæk folk, der foretrækker at køre til kirke i brudekaret fremfor i bil.

Selvfølgelig sørger vi for, at de fire hvide heste er striglet og vasket ekstra godt, når de skal spændes for kareten.

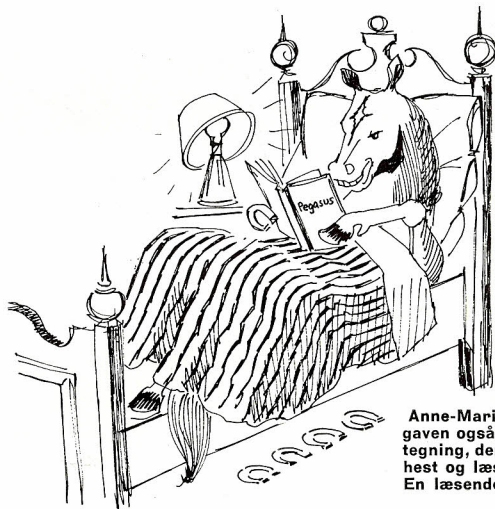
- Og hvad koster, med forlov, en tur i brudekareten?

- Hvis det er i den indre by, plejer vi at tage omkring 75 kroner. Kommer vi længere væk fra centrum, stiger prisen naturligvis, og bor man f. eks. i Lyngby, plejer brudekareten at koste en hundredkroneseddel. For dette beløb henter vi bruden og hendes forlovede, kører dem til kirken, til fotografen og derefter som regel til det sted, hvor bryllupsmiddagen skal stå.

- Hele året?

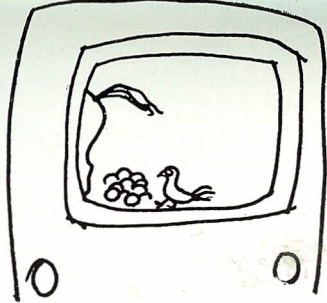
- Nej, nej. For tiden er det for koldt, men der er helt god gang i brudekareten forår og sommer.

Forøvrigt giver vi rabat. Tegner man sig for at ville bruge kareten fem gange, er prisen noget lavere !!!!! Men der er ikke nogen, der har taget imod tilbuddet endnu.

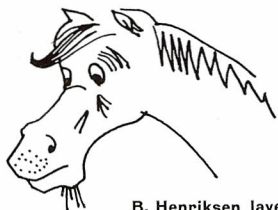
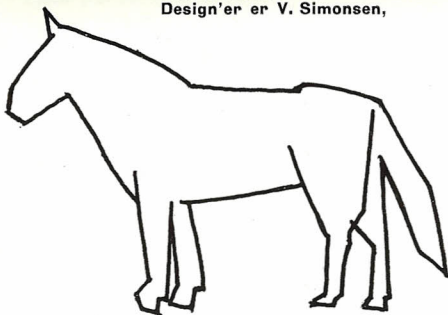
Anne-Marie A gaven også må tegning, der bærer hest og læser. En læsende se

Det var historien om Philips hestevogn og vognmand Thurahs hvide heste. Tilbage er så at fortælle, at de illustrationer, der ledsager artiklen - bortset fra fotografierne - er skabt af medlemmer af Philiskopets bladudvalg. Bladudvalget mødtes en dag til dyrskue på fabrikken, og hvert medlem fik udleveret papir og blyant og besked på at tegne en hest. Hvad slags hest og hvordan den skulle se ud, blev overladt hver enkeltts fantasi.

PPF-Henriksen beskæftigede sig den dag med et par ordrer til lampefabrikken. De ved, at andre mennesker kalder lamper for pærer. Her er Henriksens ide-association til pærerne.

Dette er en sportslig hest — med rævehale. Design'er er V. Simonsen,

B. Henriksen lavede skam også en rigtig hest — hovedet af den, hvis agterspejl vi så ovenfor. Den så sådan ud.

Rud Jeppesen afleverede denne hestelignende zebra eller zebra-lignende hest og stillede det for Rud Jeppesen meget begavede spørgsmål: Er en zebra sort med hvide striber eller hvid med sorte striber?

Andreasen påstår, at opvære besvaret med denne te dækker begrebet senge-st. Eller med andre ord: gehest.

Hans-Georg Andersen søgte længe inspiration til en hest. Og fandt den. Resultat: en hvid hest — endda en kæphest.

PAP-formanden, Jørgen Christensen, er — som det ses — naturalist. En hest er en hest, siger han — og var lige ved at tegne en and, fordi PAPS bestyrelse den dag skulle drøfte andespil.

2 jubilæer

25

December måned bragte to jubilæer, hvoraf det ene på fabrikken, hvor afdelingsleder **Otto Jørgensen** den 10. december fejrede 25-års jubilæum. Otto Jørgensen ses her på dagen med smil om læben efter de første 25 år.

Her overrækker Rud Jeppesen PAPs gave. Midt i billedet to andre gratulanter, E. Malkær og fru H. Jessen.

10

Normalt bringes ikke omtale af 10-års jubilæer i Philiskopet - men ingen regel er som bekendt uden undtagelse.

Den allevegne afholdt frk. **Helga Dam** havde den 15. december virket hos Philips i 10 gastronomiske år - og der kom i den anledning megen virak til udfoldelse. Den megen hyldest skyldtes dels, at frk. Dam nu engang er både kendt og afholdt, dels at frk. Dam ikke vil kunne nå at fejre noget 25-års jubilæum.

Julehilsen fra Hugo Selbeck, der forbereder sig til jul i Buenos Aires, hvor der er så varmt, at julelysene smelter – selv om de ikke er tændt.

Hugo Selbeck, der forlod Philips i København den 1. juli, har sendt Philipskopet en julehilsen fra Buenos Aires. Indtil februar skal Selbeck være i den argentinske hovedstad for derefter at overtage et job i administrationen hos Philips i Uruguays hovedstad Montevideo.

I sin hilsen til sine venner og bekendte i Danmark skriver Selbeck bl. a.:

– Allerførst vil jeg naturligvis gerne sende en hjertelig julehilsen og ønske godt nytår.

I bade- dragt ved juletid

Vi har selvfølgelig oplevet en masse – men alt det nye forhindrer dog ikke, at vi – navnlig i denne tid – tænker tilbage på den hyggelige jul i Danmark. Der var – som jeg har fortalt før – efter vor mening en særlig stemning over juleforberedelserne i København og hos Philips.

Og det stilles endnu mere i relief, når man tænker på, at man hernede fejrer julen som en sommerhøjtid. Her er så varmt, at man for den sags skyld godt kunne fejre jul iført badedragt. Selv julelysene i stuerne smelter – og de er endda ikke tændt. Men vi venner os sikkert til de nye forhold.

★

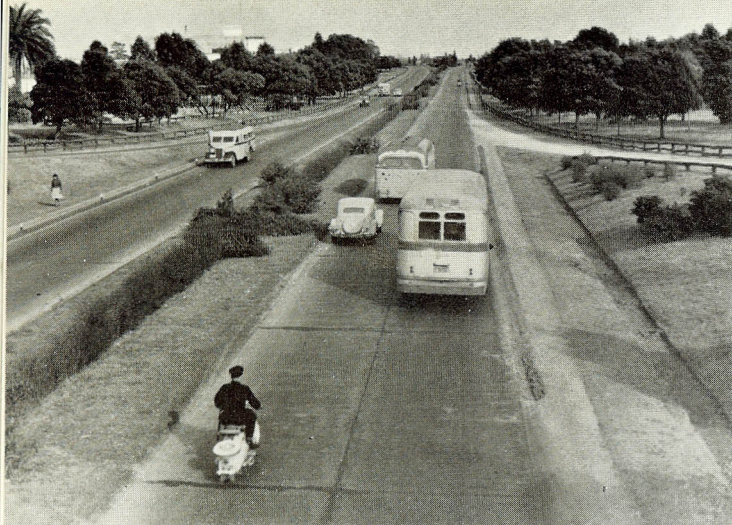
Selbeck fortsætter i sin hilsen med at fortælle om de nye lande, han har stiftet og skal stifte bekendtskab med:

– Afstanden mellem Montevideo og Buenos Aires er ikke så stor – tre kvarter med fly. Buenos Aires er med sine 5 millioner indbyggere meget mere »storby« end Montevideo, der »kun« har 1 million indbyggere. Begge byer er meget brogede med nordamerikansk inspirerede højhuse side om side med hundredårige huse og bygninger i spansk stil. Alligevel minder Buenos Aires centrum meget om det indre København eller en hvilken som helst anden europæisk by. Den væsentligste forskel mellem Calle Florida her og Strøget i København er faktisk, at Calle Florida er ret som en lineal.

Butikkerne tilbyder stort set de samme varer som i København – man kan endda finde visse mærkevarer, der hedder det samme. Bemærkelsesværdig er de store udbud af beklædning og stoffer. Befolkningen går bestemt ikke i pjalter.

I Montevideo er aftenlivet beskedent – men det siges, at det er rarer at bo i Montevideo, fordi klimaet er bedre og omgivelserne kønner. Uruguay har masser af dejlige badestrande af Vesterhavstypen, der strækker sig helt fra Montevideo langs Atlanterhavskysten til grænsen mod Brasilien. For et par dage siden kørte vi en tur, 45 kilometer, langs kysten fra Montevideo til

Vejanlæggene er — visse steder — gode. Her en motorvej, der fører forbi Philips-fabrikkerne, der skimtes bagest til venstre.

Levestandarden i de to lande er næppe så høj som i Danmark, men nogen udbredt armod er der dog heller ikke tale om. For tiden kæmper begge stater med store økonomiske vanskeligheder. Argentina slås med følgerne af Peron-styret, mens Uruguay prøver at overvinde følgerne af kæmpeoversvømmelser, der fandt sted i fjor.

Atlantida, og det hele mindede meget om en tilsvarende tur fra Helsingør til Tisvildeleje.

★

Befolkningen både i Buenos Aires og i Montevideo er — omend solbrændt — overvejende efterkommere af spaniere og italiener. Men i øvrigt træffes her alverdens nationaliteter. Til min store overraskelse fandt jeg for et par dage siden i forstaden Vicente Lopez, hvor vi bor, en forretning, der skilte sig ud: Her tales Dansk, Norsk og Svensk. Indehaveren hed noget så pæredansk som Lise Lund og handlede med kunsthåndværk.

Philips arbejder i begge lande med meget store vanskeligheder og problemer, hvis art man slet ikke kender i Europa. Industrialiseringen af disse lande, som for få år siden var udprægede landbrugslande, kræver store økonomiske investeringer. Dog har især Argentina store fremtidsmuligheder. Dette store land, større end de tre skandinaviske lande tilsammen, er kun tyndt befolket med 20 millioner indbyggere, men man er i besiddelse af store naturrigdomme, bl. a. olie. Med lidt mere arbejdslyst og samarbejdsvilje hos befolkningen er der ikke tvivl om, at Argentina i løbet af 10-15 år kunne blive en af verdens rigeste stater.

Som svar på Selbecks julehilsen har vi sendt en hilsen til Buenos Aires og bedt Selbeck — når han er kommet i gang med sit nye job i Montevideo — fortælle lidt om arbejdsforhold m. m. i Uruguay. Selbecks ophold i Argentina indtil februar skyldes, at han i det noget større Philips-selskab der skal sætte sig ind i bl. a. sproget og i øvrigt stifte bekendtskab med visse latinamerikanske forhold.

Reklamen kunne være opsat på Københavns hovedbanegård, men den findes altså i Buenos Aires.

Så er der serveret!

Menuen står på stegte kyllinger og othellokage til 650 i fabrikkens kantine – og det er meget, når seks gode venner til middag normalt er en husmors kapacitet.

Journalist fru Kirsten Mølgaard har aldrig før set 650 halve, lysebrune, stegte kyllinger – på een gang. Det vil sige: Nu har hun, for Philiskopet ansatte Kirsten Mølgaard for en dag i fru Dora Japsens job som chef for kantine på fabrikken. Og det var en forandring, der battede, når man til daglig kun er en familie på tre personer – og så skal mætte et sted op mod tusind sultne folk, der vil have middagsmad – og meget, meget andet.

Jeg skal have gæster til middag. De første kommer om halvanden time, og jeg aner ikke, om der kommer hundrede eller nihundrede. Det vil sige, jeg har en formodning om, at gæstetallet nok bliver nærmere de nihundrede, for menuen står på stegte kyllinger – en halv til hver – og othellokage.

Nihundrede gæster. Det er mange, og jeg begynder at blive lidt betænkelig ved situationen. Det er jeg såmænd, blot vi derhjemme skal have seks gode venner til middag, så dette virker næsten lammende, men jeg må i lag med opgaverne.

For en dag er jeg kantinebestyrerinde hos Philips. Redaktøren har bedt mig prøve jobbet og fortælle om mine erfaringer, og jeg gør det gerne. Et held er det dog – navnlig for de ansatte – at mit engagement er så tidsbestemt. Skulle det vare ved, er jeg bange for, at der meget snart kom klager over maden.

Ikke for det – alt i kantinekøkkenet er så velorganiseret og hjælperne så dygtige, at de for en tid nok kunne arbejde på egen hånd, men indkøbene, tilrettelæggningen, overholdelse af spisetiderne, kort sagt ledelsen kræver såvist også en fuld arbejdsdags intense indsats. Havde fru Dora Japsen ikke selv været der i dag, er det ikke godt at vide, hvordan tingene var gået – nu kunne jeg trygt give mig i lag med at arrangere og ordne. Jeg vidste jo, at jeg ikke fik lov til at forøve uoprettelige skader eller sinke arbejdet mere end højst nødvendigt.

Det skal helst heller ikke ske, for hvor er der pres på sådan en formiddag. Smørrebrødet skal smøres, kaffen laves, kagerne pyntes, og kyllingerne brunes, inden de vandrer ind i de fire store ovne, hvoraf den ene dog er forbeholdt flæskesteg til brug som pålæg eller til at servere for de arme, der står bagest i køen ved middagsuddelingen og derfor må se den sørgelige kendsgerning i øjnene, at kyllingerne måske ikke rækker til dem også.

★

Det er fredag, og her på Philips fabrik er der den regel, at der altid serveres søndagsmad om fredagen. Derfor syder kyllingerne nu lifligt i ovnene – 650 halve kyllinger. Jeg vædder på, at jeg drømmer om dem i nat.

Kirsten Mølgaard i gang med den store slev.

heller ikke igen. Bon'erne forsvinder ned i en skuffe, som jeg ikke selv kan åbne, så skal det siden vise sig, om jeg har modtaget det rette antal for salget. Jeg håber . . .

Så hen og kigge til kyllingerne. Kogejomfruen, fru Marianne Kronborg, vipper panden - den er ca. een kvadratmeter stor - og får skyen hældt fra, så den kan gøre godt i de ca. 50 liter sauce, der er beregnet til middagen. Halvtreds liter sauce - inden jeg er færdig med at undre mig over disse oceaner af lækker sauce og fryde mig over, at gryderne er sådan indrettet, at end ikke jeg kan få maden til at brænde på, kommer en af mine hjælpere og siger, at raspen er sluppet op.

Når man er vant til, at en pose rasp kan holde til et par måneders forbrug af æblekage, kan det godt virke lidt overvældende at blive bedt om lige at bestille fem kilo. Og ikke glemme de tolv lagkagebunde. Jeg får kuldegysninger - skal vi først nu, en halv time før første spisehold dukker op til at tænke på desserten. Nej, beroliger man mig - othellolagkagerne til middagen er selvfølgelig færdige - der mangler bare lige flødeskum til pynt (otte liter piskefløde hældes i piskemaskinen og er et øjeblik efter forvandlet til et fristende bjerg af flødeskum), men der skal jo også være lagkager til pausen i eftermiddag, hvor man kan få både lagkage og æblekage.

★

Saucen er siet, kartoflerne brunet - hvor mange kilo små fine kartofler aner jeg ikke - serveringsfadene anbragt i varmebordets beholdere med varmt vand, der er sat nyfyldte salt- og peberbøsser samt renskede sennepskrukker på bordene i den store spise-stue, der har plads til 350 på een gang.

Der er endnu ti minutter til første hold tropper op. Kogelpladerne ved alle lugerne er tændt, så de kan være varme til at modtage kaffekanderne. - »Når man skal have kaffe, vil man jo gerne have varm kaffe, ikke?» spørger fru Japsen, og jeg må give hende ret. Pilleautomaterne med vitaminpiller er fyldt op - i hele køkkenet hersker

En endeløs række af halve, lækkert stegte kyllinger vil defilere forbi mit søvnige øje, tæt fulgt af svingende fulde bakker med prima smørrebrød, altsammen smukt pyntet og fortrinsvis smurt med hjemmelavet på-læg.

Der er pause på fabrikken nu, og et par af lugerne fra køkkenet ind til spisestuerne er blevet åbnet. Jeg tager min torn ved lugen, ekspederer wienerbrød - som ikke må tages med fingrene, men kun med tang - trækker sodavand, cola og øl op, finder gode æbler frem og lader bon'erne, der er det eneste acceptable betalingsmiddel, forsvinde i skuffens dyb, efter at jeg har talt efter, om der nu var otte og en halv. Kredit giver jeg ikke, for det må jeg ikke, og jeg giver

travlhed, men ingen har fået hektiske røde pletter på kinderne!

Jeg går en vending ud i opvaskerummet, hvor den store maskine er ved at skylle et hold service, og et par damer ved at tørre af og sætte på bakker. Der skal lige tages 135 par kopper fra til i eftermiddag, bliver der meddelt. Der er et par omvisningshold, som skal have kaffe. Så får jeg det at spekulere på også - 135 til kaffe, det er slet ikke så lidt, men der er jo heldigvis plads til at lave det i dette store, skinnende køkken.

★

Så bliver lugerne smækket op - de fem »kolde« og de to »varme« i arbejdernes spisestue og den ene, hvor igennem al servering i funktionærspisestuen foregår.

Og jeg skal love for, at det går løs. Der er allerede kø; jeg lægger asier på tallerkenerne - der selvfølgelig er varmet op - rækker dem videre til damen, der sørger for sauce til de halve kyllinger, inden de rækkes gennem lugen.

- Hele middagen. Kun kylling - kan jeg få othellokage alene? Hele middagen. Der øses kartofler op fra fadet ved lugen, nye portioner bæres frem, og det hele går så forrygende hurtigt, at jeg, der ikke er vant til et sådant tempo i et køkken, bliver komplet åndeløs. Mellem asiestykkerne stjæler jeg tid til at kigge på de andre - og konstaterer, at de tager situationen med knusende ro. Til gengæld får de noget fra hånden, og før vi får tid til at tænke ret meget mere, har alle fået maden serveret og har tid til at nyde den i ro og mag, inden den halve times frokostpause er forbi. Er der tvivlsspørgsmål, ordnes de i farten - fru Japsen er en knag til at dele sol og vind lige.

Så er pausen forbi - men ak, der er kun tyve minutter til næste hold på 350 melder sig i spisestuen. Transportvognene bliver kørt ind, bordene ryddet, gulvet fejlet - og den sidste vogn med service kørt ud i samme øjeblik, de næste gæster melder sig. Der er tjep på - tyve minutter til at rydde op efter 350 mennesker, mon ikke man kunne ønske en smule mere? Man kan ønske,

hvad man vil, men de tyve minutter står fast, og det viser sig da også, at de flinke damer - der er tolv ialt i køkkenet foruden kogejomfru, smørrebrødsjomfru og fru Japsen - kan nå at få køkken og spisestue til at se ud, som om næste hold var dagens første.

★

Når alle andre har fået mad, er det vores tur. Vi synker ned på stolene omkring to sammenstillede borde i kantinen, og nyder vores frokost. Vi snakker lidt om morgendagens program og næste uges middagsplan, der er fastlagt af fru Japsen i samråd med kantinebestyrelsen.

Når kaffen er drukket, begynder oprydningen - forberedelserne til næste dag tager ikke lang tid, for næste dag er lørdag, og kantinen har kun morgenåbent. Men rengøringen skal klare og smørrebrød, kaffe og wienerbrød til overarbejds hold og skolehold - foruden altså lige de 135 kopper kaffe til eftermiddagens gæster. Rengøringen er af et omfang som almindelig grundig hovedrengøring i et privathjem - og sådan er det hver dag. Alt bliver endevendt, vasket, gnedet, spulet og poleret, så det skinnende rustfri stål bliver endnu mere blankt, og fliserne funkler af renhed. Jeg tør roligt love en krone til den, der kan finde et støvgran i fru Japsens køkken - som altså blev mit for en dag ...

Selv om man laver kaffe i »spandavis« skal den smage godt. Fru Japsen løfter advarende pegefingeren: Flere bønner i.

Småfolk på besøg

I november inviterede fru Dora Japsen alle børnene fra Philips børnehave på besøg i fabrikkens kantine, hvor menuen ved den lejlighed stod på lagkage og (fortrinsvis) rød sodavand. De små gæster mødte med en buket blomster til den flinke værtinde, som her ses i færd med at hjælpe en ung herre med at holde lagkagen på tallerkenen.

De unge mennesker på forsiden synes at have den helt rigtige forståelse af begreberne rød hindbærsodavand med sugerør og lagkage med flødeskum.

Ny kasserer i PAP

I midten af november skiftede PAP kasserer, idet Ejner Juhl forlod firmaet. Kaj Jensen indvilgede i at fortsætte på posten indtil generalforsamlingen i marts måned.

Som suppleant for Ejner Juhl er fru G. Andreassen indtrådt i bestyrelsen.

Fabriksrundvisninger igen

Efter en længere pause er der atter adgang til for medarbejdere på Industrigården at komme på rundvisning på fabrikken.

Interesserede kan henvende sig til Tage Møller i forhallen.

PERSONALE

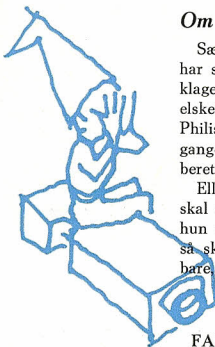
NYT

Personalenyt omfatter denne gang kun fabrikkens funktionærer. Nyt om funktionærer på Industrigården og fabrikkens ugelønnede medarbejdere vil blive bragt i næste nummer af Philiskopet i den udstrækning, pladsen tillader.

Om forladelse

Sætter Nissen – eller sætternissen – har sendt en julehilsen og meget beklaget, at han har drevet gæk med elskelige fru Ellen Lillie, der i sidste Philiskop havde holdt fødselsdag to gange mere, end fru Lillies dåbsattest berettiger til.

Eller som fru Lillie selv siger: Man skal aldrig gøre en dame ældre, end hun er. Jeg er kun 74 –, og når man så skriver, at jeg er 76, tror folk jo bare, jeg er en ældre dame.

FABRIKKEN

Ansættelser

Assistent Max Nielsen, Indkøb, ¹²/₁₀ — assistent Ea Nielsen, FB, ¹⁵/₁₀ — assistent Erik Sørensen, cirk. udd., ¹⁰/₁₀ — assistent Bent Greibe Petersen, cirk. udd., ¹⁰/₁₀ — assistent Svend Jensen, cirk. udd., (tidl. arb.) ¹⁰/₁₀ — undermester Kaj Preben Hansen, MF, ¹/₁₁ — assistent Knud Larsen, cirk., ¹/₁₁ — assistent Lizzi Hartvig, soc. afd., ¹/₁₂ — assistent Brita Pedersen, forkalkulationsafd., ¹/₁₂.

Fratrædelser

Else Lund, receptionen, ³¹/₁₀ — T. J. Sippens, CP, ¹⁵/₁₁ — A. U. Poulsen, MV, ³⁰/₁₁ — Alice Mogensen, forkalkulationsafd., ³⁰/₁₁.

Omflytninger

Preben Palmberg fra spedition til PA, ¹⁵/₁₀ — Leni Johansen fra FB til receptionen, ¹/₁₁ — Per Bruhn fra UA til lab., ¹/₁₁ — Laila Standfort fra soc. afd. til lagerkontor, ¹/₁₁.

Udnævnelser

B. Damstoft til kalkulator, ¹/₁₁ — F. Hernig til kalkulator, ¹/₁₁ — G. Makhholm til kalkulator, ¹/₁₁ — Bent Skaanderup til assistent i forkalkulationsafd. (tidl. arb.), ¹/₁₁.

PHILISKOPET

UDGIVES AF PHILIPS %

Redaktion:

Hans-Georg Andersen og Anne-Marie Andreassen

Bladudvalg:

Erik Broe, Jørgen Christensen, B. Henriksen, Anne Marg. Jeppesen, Rud Jeppesen, Svend Loft og V. Simonsen